

ด่วนที่สุด

ที่ สธ ๑๐๐๕/๓.๓/ ๓๓๕๕

กระทรวงสาธารณสุข

ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๒๓) กรกฏาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ. จำนวน ๑๔๐ ชุด

๒. สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติฯ จำนวน ๑๔๐ ชุด

๓. คำชี้แจงตามหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบความจำเป็นในการ

ตราพระราชบัญญัติ จำนวน ๑๔๐ ชุด

ตามที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้มีการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๙/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ซึ่งมีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ คณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ. ที่ นางสุนันทา สมบุญธรรม กับคณะ เป็นผู้เสนอ ซึ่งรัฐบาลโดยกระทรวงสาธารณสุขขอรับมาพิจารณาก่อนรับหลักการ ๓๐ วันนั้น

กระทรวงสาธารณสุขพิจารณาแล้วเห็นชอบในหลักการของร่างพระราชบัญญัติฯ ดังกล่าว และขอเสนอร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ. ที่จัดทำโดย กระทรวงสาธารณสุข รวมทั้งบันทึกหลักการและเหตุผล สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติฯ และคำชี้แจงตามหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติฯ มาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณานำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติหลักการ ร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ. ต่อไปด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายมงคล ณ สงขลา)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

กองควบคุมอาหาร

โทรศัพท์ ๐๒-๕๙๐-๗๐๓๐, ๐๒-๕๙๐-๗๓๒๒

โทรสาร ๐๒-๕๙๑-๘๔๖๐

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ

เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบัน กฎหมายเกี่ยวกับอาหารในประเทศไทยมีหลายฉบับ ประกอบกับมีหน่วยงานที่ถือกฎหมายเหล่านั้นมากกว่าหนึ่งหน่วยงาน ซึ่งกฎหมายและหน่วยงานเหล่านั้นต่างก็มีขอบเขตและบทบาทหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับอาหารในมิติและมุมมองที่แตกต่างกัน แต่แต่ละหน่วยงานจะมีความเชี่ยวชาญในเรื่องอาหารเฉพาะที่อยู่ในขอบเขตและกรอบบทบาทหน้าที่ของตน แต่ไม่มีหน่วยงานใดในประเทศที่มองเรื่องอาหารในภาพรวมตลอดทั้งห่วงโซ่อาหาร ตั้งแต่การเพาะปลูกขั้นต้นจนถึงการบริโภคของประชาชน ก่อให้เกิดปัญหาความซ้ำซ้อนในเชิงปฏิบัติ สิ้นเปลืองทรัพยากรของประเทศที่ใช้ไปกับกิจกรรมลักษณะเดียวกัน ในต่างหน่วยงาน เกิดปัญหาช่องว่างที่ไม่มีหน่วยงานใดรับผิดชอบดูแล ทำให้การจัดการเรื่องอาหารของประเทศขาดประสิทธิภาพและประสิทธิผลเท่าที่ควร ประกอบกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้บริโภคของผู้บริโภค โรคอุบัติใหม่ที่มีสาเหตุมาจากอาหาร หรือมีผลกระทบต่ออาหาร ความกดดันจากกระแสการค้าเสรี ทวิภาคี และพหุภาคีระหว่างประเทศ การพัฒนาของเทคโนโลยีหรือวัตถุดิบที่ใช้ผลิตอาหารใหม่ๆ ผลกระทบของอุตสาหกรรมอาหารต่อสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางอาหารและการมีอาหารพอเพียงต่อประชากรในประเทศในระยะยาว ตลอดจนการป้องกันการก่อการร้ายทางอาหาร ทำให้ต้องบริหารจัดการเรื่องอาหารของประเทศให้เกิดความสมดุล ทั้งมิติของสุขภาพ ความมั่นคงของประเทศ และการค้าทั้งภายในและระหว่างประเทศ จึงจำเป็นต้องมีคณะกรรมการอาหารแห่งชาติขึ้น เพื่อทำหน้าที่กำหนดกรอบนโยบายและการจัดการระบบอาหารในภาพรวมของประเทศในทุกมิติให้เป็นหนึ่งเดียว เพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ดังกล่าวให้เกิดการบูรณาการการทำงานที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน บนพื้นฐาน ขอบเขต และบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานและกฎหมายที่ถือปฏิบัติอยู่ และทำให้ทุกหน่วยงานในแต่ละภาคส่วนสามารถทำงานได้สอดคล้องราบรื่นขึ้น ทำให้การจัดการด้านอาหารของประเทศเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีความยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีของโลก จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
คณะกรรมการอาหารแห่งชาติ
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ

.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ เรียกว่า “พระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“อาหาร” หมายความว่า อาหารตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร

“ความมั่นคงทางอาหาร” หมายความว่า การมีอาหารที่เพียงพอสำหรับการบริโภคของประชาชนในประเทศ อาหารมีความปลอดภัย และมีคุณค่าทางโภชนาการเหมาะสมตามความจำเป็นในการเจริญเติบโตตามวัย เพื่อการมีสุขภาพที่ดี รวมทั้งหมายความรวมถึงระบบการผลิตที่เกื้อหนุน รักษาความสมดุลของระบบนิเวศวิทยา และความคงอยู่ของฐานทรัพยากรอาหารทางธรรมชาติของประเทศ

“ความปลอดภัยด้านอาหาร” หมายความว่า การจัดการให้อาหาร น้ำดื่ม และสินค้าเกษตรที่นำมาเป็นอาหารบริโภคสำหรับมนุษย์มีความปลอดภัย โดยไม่มีลักษณะเป็นอาหารไม่บริสุทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร รวมทั้งตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง อันได้แก่ อาหารที่มีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) อาหารที่มีสิ่งที่น่าจะเป็นอันตรายแก่สุขภาพ รวมทั้งจุลินทรีย์ก่อโรคเจือปนอยู่

(๒) อาหารที่มีสารหรือวัตถุเคมีเจือปนอยู่ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในอัตราที่อาจเป็นเหตุให้เกิดอันตราย หรือสามารถสะสมในร่างกายที่ก่อให้เกิด โรคหรือผลกระทบต่อสุขภาพในระยะยาว

(๓) อาหารที่ได้ผลิต ปู่ง ประกอบ บรรจุ หรือมีการเก็บรักษาไว้โดยไม่ถูกสุขลักษณะ

(๔) อาหารที่ผลิตจากสัตว์ หรือผลผลิตจากสัตว์ ที่เป็นโรคอันอาจติดต่อถึงคนได้

(๕) อาหารที่ผลิตจากสัตว์ หรือผลผลิตจากสัตว์และพืช ที่มีสารเคมีอันตราย เกษตรเคมีภัณฑ์ หรือยาปฏิชีวนะตกค้างในปริมาณที่อาจจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๖) อาหารที่มีภาชนะบรรจุประกอบด้วยวัตถุที่น่าจะเป็นอันตรายแก่สุขภาพ

“ห่วงโซ่อาหาร” หมายความว่า วงจรการผลิตอาหารตั้งแต่วัตถุดิบจากการเกษตรในฟาร์ม ไร่ นา การตัดแต่ง การแปรรูป การขนส่ง การปู่ง การประกอบ การบรรจุ การเก็บรักษา การจัดจำหน่าย การกระจาย จนถึงผู้บริโภค

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ ประกอบด้วย นายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รองนายกรัฐมนตรีคนหนึ่งซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นรองประธานกรรมการ รองนายกรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีคนหนึ่งซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงกลาโหม ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ผู้อำนวยการสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ ผู้อำนวยการสถาบันอาหาร ผู้อำนวยการสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยทางการเกษตร ประธานสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ผู้แทนภาคเกษตร ผู้แทนองค์กรผู้บริโภค เป็นกรรมการ ให้ปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยาเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๖ คณะกรรมการอาหารแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดกรอบนโยบายและการจัดการระบบอาหารของประเทศ เพื่อให้เกิดความปลอดภัย และมั่นคงทางอาหาร รวมทั้งประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ

(๒) เสนอนโยบายและแผนการบริหารและพัฒนาด้านความปลอดภัยอาหาร ในเรื่องการผลิต นำเข้า และส่งออก ตลอดจนการจัดการทั้งห่วงโซ่อาหารให้เป็นระบบและสอดคล้องกัน

(๓) การดำเนินการหรือการแก้ปัญหาเชิงรุก เพื่อแก้ไขปัญหาด้านความปลอดภัยและความมั่นคงทางอาหาร รองรับการเปลี่ยนแปลงของกระแสการค้าโลก การก่อการร้าย พฤติกรรมการบริโภค เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงทางอาหาร

(๔) ติดตาม กำกับ ดูแลการปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยและความมั่นคงของอาหารที่ผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่ายและกระจายเพื่อการบริโภคภายในประเทศของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันภายใต้นโยบายเดียวกันตามกฎหมาย นโยบาย มาตรฐาน มาตรการ และข้อตกลงด้านสุขอนามัย

(๕) ประเมินผลการปฏิบัติตามนโยบายและแผนการบริหารการพัฒนาความปลอดภัยด้านอาหาร และการนำเข้า ส่งออกของประเทศ

(๖) ประสานความร่วมมือกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในห่วงโซ่อาหาร เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา ความมั่นคง ความปลอดภัยของอาหาร รวมทั้งการแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจ และวิกฤตด้านอาหาร

(๗) ประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการกำหนด มาตรฐานความปลอดภัยด้านอาหารและการนำเข้า ส่งออก ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันและสอดคล้องกับ นโยบายและแผนการบริหารความปลอดภัยด้านอาหาร

(๘) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๗ การประชุมคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่า กึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมครั้งใด ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุม หรือไม่อยู่ในที่ประชุม ให้รองประธาน กรรมการทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม

ถ้าประธานกรรมการและรองประธานกรรมการไม่มาประชุม หรือไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการ ที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มาตรา ๘ การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่ง ในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๙ คณะกรรมการอาหารแห่งชาติอาจแต่งตั้งคณะกรรมการคณะหนึ่งหรือหลายคณะ เพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการอาหารแห่งชาติมอบหมายได้

คณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง อาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่ง อย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

การประชุมของคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง หรือของคณะอนุกรรมการตามวรรคสอง ให้นำ มาตรา ๗ และมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๐ ให้มีสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติเป็นหน่วยงานภายในสำนักงานคณะกรรมการ อาหารและยา ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ศึกษา วิเคราะห์ นโยบายและแผนการบริหารการพัฒนาด้านความปลอดภัยอาหาร การ นำเข้า ส่งออกของประเทศ รวมทั้งศึกษาวิเคราะห์การดำเนินการอื่นๆ ตามมาตรา ๖ เพื่อเสนอต่อ คณะกรรมการอาหารแห่งชาติ

(๒) ติดตาม ประเมินผล เป็นศูนย์ประสานและสนับสนุน ซึ่งการปฏิบัติงานตามนโยบายและ แผนการบริหารและพัฒนาความปลอดภัยด้านอาหาร การนำเข้า ส่งออกของประเทศ และการดำเนินการอื่นๆ ตามมาตรา ๖

(๓) เก็บรวบรวมข้อมูล ติดตามความเคลื่อนไหวของสถานการณ์ด้านความปลอดภัยด้านอาหาร และการนำเข้า ส่งออก วิเคราะห์แนวโน้มและประเมินผลกระทบที่จะเกิดขึ้น เพื่อจัดทำข้อเสนอ นโยบาย และแผนการบริหารและพัฒนาความปลอดภัยด้านอาหาร และการนำเข้า ส่งออกของประเทศ และเผยแพร่สถิติที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยด้านอาหารและการนำเข้า ส่งออก

(๔) ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับระบบอาหารตามนโยบายแห่งชาติด้านอาหาร รายงานผลการปฏิบัติงานให้สำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติทราบ ภายในระยะเวลาตามที่สำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ กำหนด เพื่อรายงานต่อคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ

(๕) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่นายกรัฐมนตรีหรือคณะกรรมการอาหารแห่งชาติมอบหมาย

มาตรา ๑๑ ในการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ ตามมาตรา ๑๐ สำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติอาจขอให้กระทรวง ทบวง กรม หน่วยงานของรัฐ ราชการ ส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ นิติบุคคล หรือบุคคลใดๆ เสนอรายละเอียดทางวิชาการ การเงิน สถิติ และเรื่องต่างๆ ที่จำเป็นที่เกี่ยวข้องกับนโยบายแผนการบริหารการพัฒนาความปลอดภัยด้านอาหาร และการนำเข้า ส่งออก ของประเทศได้

มาตรา ๑๒ คณะกรรมการอาหารแห่งชาติหรือสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ อาจเชิญ บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย ความเห็น หรือคำแนะนำได้ตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๓ ให้มีผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ควบคุมและดูแล โดยทั่วไปซึ่งราชการของสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ และเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างใน สำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ

ให้มีรองผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ และจะให้มีผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติเป็นผู้ช่วยและปฏิบัติราชการด้วยก็ได้

ให้ผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ รองผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ และผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ

มาตรา ๑๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกประกาศหรือระเบียบเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

ประกาศหรือระเบียบเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

.....
นายกรัฐมนตรี

สรุปสาระสำคัญ

ร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ.....

๑. มาตรา ๑ - ๔ กำหนดชื่อพระราชบัญญัติ วันที่พระราชบัญญัตินี้บังคับใช้ บทบัญญัติให้พระราชบัญญัตินี้เป็นหลัก และบทนิยาม
๒. มาตรา ๕ - ๖ กำหนดให้มีคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ และกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ
๓. มาตรา ๗ - ๘ กำหนดองค์ประชุมของคณะกรรมการอาหารแห่งชาติและประธานในที่ประชุม ตลอดจนการวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุม
๔. มาตรา ๙ กำหนดให้คณะกรรมการอาหารแห่งชาติอาจแต่งตั้งคณะกรรมการคณะหนึ่งหรือหลายคณะ และคณะอนุกรรมการ เพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการอาหารแห่งชาติมอบหมาย
๕. มาตรา ๑๐ - ๑๑ กำหนดให้มีสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติเป็นหน่วยงานภายในสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการ และกำหนดอำนาจหน้าที่ของสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ
๖. มาตรา ๑๒ กำหนดให้คณะกรรมการอาหารแห่งชาติหรือสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติอาจเชิญบุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย ความเห็น หรือคำแนะนำได้ตามที่เห็นสมควร
๗. มาตรา ๑๓ กำหนดให้มีผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ และอำนาจหน้าที่ของผู้ผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ และให้มีผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติ เป็นผู้ช่วยและปฏิบัติราชการด้วยก็ได้ และให้ผู้ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ และผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายอาหารแห่งชาติเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ
๘. มาตรา ๑๔ กำหนดให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัติ กับมีอำนาจออกประกาศหรือระเบียบเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ได้

คำชี้แจง
ความจำเป็นในการตรากฎหมาย

๑. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ.

๒. ส่วนราชการหรือหน่วยงานผู้เสนอ

สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข

๓. ความจำเป็น

อาหารทำหน้าที่ในการสร้างเสริมสุขภาพและป้องกันโรค จึงทำหน้าที่เป็นภูมิคุ้มกันของร่างกาย หากอาหารไม่มีความปลอดภัยแล้วก็จะก่อให้เกิดการเจ็บป่วยของผู้บริโภค ดังนั้น ความปลอดภัยด้านอาหาร เป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานของการผลิตและการจำหน่ายอาหารทั้งในและต่างประเทศ ปัจจุบันนี้สถานการณ์ความปลอดภัยอาหารของประเทศยังอยู่ในภาวะวิกฤต เนื่องจากระบบความปลอดภัยในอาหารที่เป็นที่ยอมรับกันนั้น จะต้องเริ่มจากฟาร์มจนถึงโต๊ะอาหาร (from farm to table) จึงจะถือว่าครอบคลุมตลอดห่วงโซ่อาหาร อีกทั้งนานาประเทศได้ใช้เป็นมาตรการรับรองและกีดกันทางการค้ากับประเทศไทยมาโดยตลอด

ในรอบ ๒-๓ ทศวรรษที่ผ่านมา ประเทศต่างๆ ทั่วโลกได้เผชิญกับปัญหาการปนเปื้อนของอันตรายในอาหารทั้งทางเคมี จุลินทรีย์ และทางชีววิทยา จากสินค้าเกษตรและอาหาร ไม่ว่าจะเป็นกรณีการระบาดของโรคใหม่ๆ การปนเปื้อนของสารพิษ ผลึกภัณฑ์ใหม่ๆ และการค้นพบสารพิษใหม่ๆ ซึ่งทำให้เกิดผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของผู้บริโภค และส่งผลอย่างรุนแรงต่อเศรษฐกิจของประเทศ

จากวิกฤตการณ์ความปลอดภัยด้านอาหารในประเทศต่างๆ จะเห็นได้ว่าความเสียหายต่อการบริโภคอาหารทั้งทางจุลินทรีย์ สารพิษทางเคมี และอื่นๆ นอกเหนือจากจะก่อให้เกิดการเจ็บป่วยของประชากรที่ส่งผลให้เกิดต้นทุนในการรักษาพยาบาล ทั้งต้นทุนส่วนตัว (private cost) และต้นทุนทางสังคม (Social cost) ที่รัฐต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ ยังส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในความปลอดภัยอาหารของผู้บริโภคทั้งในและต่างประเทศ จึงเป็นลูกโซ่ที่กระทบไปยังความมั่นคงของชาติและเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศอีกด้วย ดังนั้น ความปลอดภัยด้านอาหารจึงไม่เพียงเป็นเรื่องเล็กน้อยที่ส่งผลต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภคกลุ่มเล็กๆ ไม่กี่ร้อยกี่พันคนในประเทศเท่านั้น แต่มีผลกระทบในระดับมหภาค ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรบุคคล ความมั่นคงและยั่งยืนของประเทศชาติ อีกทั้งความมั่นคงของเศรษฐกิจระดับชาติด้วย

ระบบการกำกับดูแลห่วงโซ่อาหาร ประกอบด้วย หน่วยงานรัฐที่ทำหน้าที่ นับจากการเพาะปลูกเลี้ยง จนถึงการบริโภค มากกว่า ๓๐ หน่วยงาน ทั้งหน่วยงานในกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม สำนักงานรัฐมนตรี จนถึงหน่วยงานราชการระดับท้องถิ่น ต่างมีบทบาทหน้าที่และกฎหมายรองรับการปฏิบัติงานที่แตกต่างกันไป ซึ่งเป็นการดำเนินงานแบบระบบหลายองค์กร (Multiple Agency System) โดยภารกิจหลักเป็นของ ๒ กระทรวง อันได้แก่ กระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

จากกระแสการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย (Modernization) และการเปลี่ยนแปลงของกระแสโลก (Globalization) การเปลี่ยนแปลงกติกาการค้าโลกที่ซับซ้อน มีการเปิดเสรีทางการค้า รวมทั้งประเทศในภูมิภาคต่างพยายามรวมตัวเพื่อสร้างอำนาจต่อรองทางการค้า ส่งผลกระทบทำให้การกำกับดูแลความปลอดภัยด้านอาหารต้องเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคในการกำกับดูแล จำเป็นต้องมีการประสานนโยบายและการปฏิบัติ ระหว่างกระทรวงพาณิชย์ กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงการต่างประเทศ ที่มีบทบาทในการดูแลนโยบายด้านอาหารระหว่างประเทศ กับหน่วยงานที่มีบทบาทในการดูแลด้านการผลิตหรือนโยบายด้านอาหารในประเทศ ตลอดจนและเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงาน ทำให้แก้ปัญหาความไม่ปลอดภัยด้านอาหารได้อย่างครบวงจร

การบริหารจัดการความปลอดภัยด้านอาหารจึงต้องดำเนินการในภาพรวมระดับชาติ โดยเฉพาะในด้านการประสานนโยบายและการปฏิบัติของหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องตลอดห่วงโซ่อาหาร ซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ จะทำให้ระบบความปลอดภัยในอาหารของประเทศไทยมีความแข็งแกร่งและมั่นคง

ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีคณะกรรมการอาหารแห่งชาติขึ้น เพื่อทำหน้าที่กำหนดกรอบนโยบายและการจัดการระบบอาหารในภาพรวมของประเทศในทุกมิติ เพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆดังกล่าวให้เกิดการบูรณาการการทำงานที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน บนพื้นฐาน ขอบเขต และบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานและกฎหมายที่ถือปฏิบัติอยู่ และทำให้ทุกหน่วยงานในแต่ละภาคส่วนสามารถทำงานได้สอดคล้องราบรื่นขึ้น ทำให้การจัดการด้านอาหารของประเทศเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล

๔. วัตถุประสงค์และเป้าหมายของภารกิจ

๔.๑ วัตถุประสงค์และเป้าหมายของภารกิจ

เพื่อเป็นกลไกอย่างเป็นทางการ ในการกำหนดกรอบนโยบายและการจัดการระบบอาหารในภาพรวมของประเทศให้มีเพียงหนึ่งเดียว ทำให้เกิดการบูรณาการการทำงานของทุกหน่วยงานในแต่ละภาคส่วนที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันบนพื้นฐาน ขอบเขต และบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานและกฎหมายที่ถือปฏิบัติอยู่ ให้สามารถคุ้มครองสุขภาพของผู้บริโภคได้อย่างมีประสิทธิภาพ และกลไกในการดูแลด้านการส่งออกได้อย่างเหมาะสม ไม่เสียเปรียบต่อประเทศคู่ค้า

๔.๒ ความจำเป็นที่ต้องทำภารกิจ

ในปัจจุบันการจัดการด้านอาหารมีหน่วยงานที่ดูแลตลอดห่วงโซ่อาหารมากถึง ๖ กระทรวง รวมกว่า ๓๐ หน่วยงาน ได้แก่ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงอุตสาหกรรม และกระทรวงมหาดไทย ขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในห่วงโซ่อาหาร ตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ ทำให้เกิดความซ้ำซ้อนในการทำงาน นอกจากนี้ ยังไม่สามารถกำหนดหรือจัดแบ่งความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงานอย่างชัดเจน ทำให้เกิดช่องว่างในการปฏิบัติงาน

๔.๓ ปัญหาหรือข้อบกพร่องที่ต้องการแก้ไข

กำหนดให้มีคณะกรรมการอาหารแห่งชาติขึ้น เพื่อทำหน้าที่กำหนดกรอบนโยบายและการจัดการระบบอาหารในภาพรวมของประเทศในทุกมิติ ให้เกิดการบูรณาการการทำงานที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันบนพื้นฐาน ขอบเขต และบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานและกฎหมายที่ถือปฏิบัติอยู่ และติดตามกำกับดูแลการปฏิบัติงาน

๔.๔ มาตรการที่จะบรรลุลวัตถุประสงค์ของภารกิจมีดังต่อไปนี้

(๑) ให้มีคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานและประกอบด้วยผู้แทนจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องตลอดห่วงโซ่อาหาร ทั้งภาครัฐ เอกชน และผู้บริโภค เพื่อทำหน้าที่กำหนดกรอบนโยบายและการจัดการระบบอาหารในภาพรวมของประเทศในทุกมิติ ให้เกิดการบูรณาการการทำงานที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน บนพื้นฐาน ขอบเขต และบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานและกฎหมายที่ถือปฏิบัติอยู่ และติดตามกำกับดูแลการปฏิบัติงาน

(๒) มีสำนักงานนโยบายและแผนอาหารแห่งชาติทำหน้าที่ฝ่ายเลขานุการฯ ซึ่งอยู่ภายในสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

(๓) มีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง

๔.๕ ทางเลือกอื่นที่จะสามารถบรรลุลวัตถุประสงค์เดียวกัน

ไม่พบทางเลือกอื่นที่จะสามารถบรรลุลวัตถุประสงค์เดียวกัน

๔.๖ เหตุผลที่ทำให้เชื่อว่ามาตรการนี้จะสามารถแก้ไขปัญหหรือข้อบกพร่องนั้นได้

พระราชบัญญัติเป็นกฎหมาย ถือเป็นกติกากฎหรือหลักการที่สังคมยอมรับ การดำเนินการมีความต่อเนื่องมีความชัดเจน ทุกหน่วยงานต้องให้ความร่วมมือ ทำให้ปัญหาได้รับการแก้ไขอย่างจริงจัง

๕. ใครเป็นผู้ทำภารกิจ

ในปัจจุบันมีหน่วยงานดูแลหลายหน่วยงานในลักษณะ Multiple Agency ซึ่งแต่ละหน่วยงานดูแลภายใต้ขอบเขตและบทบาทของตน ดังนั้น จึงต้องมององค์กรที่มีศักยภาพเพียงพอ กำหนดกรอบนโยบายในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องปฏิบัติตามนโยบายที่กำหนด ดังนั้น จึงกำหนดให้จัดตั้งคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน เพื่อให้สามารถทำภารกิจนี้ได้ ทั้งนี้คณะกรรมการชุดนี้มีองค์ประกอบที่ครอบคลุมทุกภาคส่วน ทำให้นโยบายมีความครอบคลุม และเหมาะสมแก่ทุกภาคส่วน

๖. ความจำเป็นในการตรากฎหมาย

๖.๑ ความจำเป็นในการตรากฎหมาย

เนื่องจากการดูแลด้านอาหารมีหลายมิติ เช่น ความปลอดภัยต่อสุขภาพ การค้า จึงจำเป็นต้องมีองค์กรดูแลในภาพรวม เพื่อกำหนดนโยบายที่สร้างสมดุลในทุกมิติ

๖.๒ การบังคับใช้ของกฎหมาย

เนื่องจากต้องดำเนินการกับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องตลอด จึงสมควรกำหนดเป็นกฎหมายระดับชาติที่สามารถกำหนดนโยบายให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องต้องปฏิบัติ จึงจะทำให้การดำเนินงานมีความสอดคล้อง ส่งผลให้ประชาชนได้รับการคุ้มครองอย่างมีประสิทธิภาพ และส่งเสริมการค้าซึ่งมีผลต่อเศรษฐกิจของประเทศ

๖.๓ สภาพบังคับของกฎหมาย

กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้กำหนดบทลงโทษ

๗. ความซ้ำซ้อนของกฎหมาย

กฎหมายว่าด้วยคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ มีลักษณะเกี่ยวกับการจัดตั้งคณะกรรมการอาหารแห่งชาติเป็นการเฉพาะ จึงไม่ซ้ำซ้อนกับกฎหมายอื่น

๘. ภาระต่อบุคคลและความคุ้มค่า

ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายนี้ คือ องค์กรทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง จะได้ประโยชน์ทุกฝ่าย คือจะเป็นการบูรณาการการทำงาน ส่งผลให้การดำเนินงานของทุกหน่วยงานบนพื้นฐาน ขอบเขต และบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงาน และกฎหมายที่ดีปฏิบัติอยู่บรรลุดุฎประสงค์ได้ดียิ่งขึ้น

๙. ความพร้อมของภาครัฐ

กระทรวงสาธารณสุขมีความพร้อมในการดำเนินงานภายใต้พระราชบัญญัติ โดยการจัดตั้ง “สำนักนโยบายอาหารแห่งชาติ” ขึ้นในสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา จึงไม่เป็นการเพิ่มภาระแก่บุคลากรภาครัฐ

๑๐. วิธีการทำงาน การตรวจสอบ และประเมินผลสัมฤทธิ์

๑๐.๑ ระบบการทำงานที่สอดคล้องกับหลักการบริหารบ้านเมืองที่ดี

- (๑) เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ
- (๒) มีประสิทธิภาพและเกิดความคุ้มค่าในเชิงภารกิจของรัฐ
- (๓) มีการปรับปรุงภารกิจของส่วนราชการให้ทันต่อสถานการณ์
- (๔) ทำให้ประชาชนได้รับการคุ้มครองได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๑๐.๒ ระบบการตรวจสอบ

๑๐.๓ ระบบการคานอำนาจ

องค์ประกอบของคณะกรรมการมีทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐ ผู้ประกอบการ และผู้บริโภค

๑๑. กรอบหรือมาตรการป้องกันมิให้ตราอนุบัญญัติที่เป็นการขยายอำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือเพิ่มหน้าที่ของบุคคลจนเกินสมควร

กฎหมายฉบับนี้ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจในการออกประกาศหรือระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

๑๒. การรับฟังความคิดเห็น

ได้มีการศึกษาความคิดเห็นของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากร่างพระราชบัญญัตินี้แล้วโดยวิธีการศึกษาและรวบรวมข้อคิดเห็นจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) จากเอกสารวิชาการ เอกสารงานวิจัย บทความวิชาการ เวทีสัมมนา ที่เกี่ยวข้องกับระบบความปลอดภัยด้านอาหารของประเทศไทยและต่างประเทศ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลรวม ๒ เรื่อง ดังต่อไปนี้

๑. งานวิจัย เรื่อง ระบบการบริหารจัดการความปลอดภัยด้านอาหารของประเทศไทย กรณีศึกษา: ในมุมมองของผู้บริหารหน่วยงานหลัก

มีวัตถุประสงค์เพื่อทวนสอบสภาพปัญหาอุปสรรคในภาพรวมของการบริหารจัดการความปลอดภัยด้านอาหารของประเทศไทย และศึกษาข้อคิดเห็น แนวทางการปรับปรุงประสิทธิภาพ โดยการสัมภาษณ์เจาะลึกผู้บริหารจากหน่วยงานหลัก จากกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง ได้แก่ หน่วยงานท้องถิ่น (กรุงเทพมหานคร สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด) ผู้แทนสถาบันทางวิชาการ ได้แก่ สถาบันอาหาร สถาบันวิจัยโภชนาการ สถาบันคลังสมอง และผู้แทนจากกลุ่มอุตสาหกรรมอาหาร สมาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย จำนวน ๑๑ คน และการประชุม Focus Group ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเป็นกลางในการวิเคราะห์และให้ความเห็น จำนวน ๘ คน สรุปความเห็นแยกได้ ๕ ประเด็น ดังนี้

๑.๑ การปรับปรุงองค์กรในระบบการบริหารจัดการความปลอดภัยด้านอาหาร ถือเป็นประเด็นเร่งด่วนที่รัฐบาลจะต้องริบดำเนินการกำหนดทิศทางที่ชัดเจนเพื่อแก้ไขปัญหาที่มีอยู่ ซึ่งนับวันจะทวีความรุนแรงขึ้น จากผลกระทบที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงความต้องการของผู้บริโภคในประเทศ การค้าขายในยุคใหม่ และกฎกติกาการค้าระหว่างประเทศ รวมทั้งแนวโน้มการเจรจาต่อรองทางการค้าจะมุ่งไปที่ความน่าเชื่อถือระบบงานของหน่วยงานรัฐที่จะกำกับดูแลความปลอดภัยอาหารได้ตลอดห่วงโซ่ ตั้งแต่ฟาร์มจนถึงผู้บริโภค

๑.๒ แนวทางการพัฒนาระบบการบริหารจัดการความปลอดภัยด้านอาหาร ควรปรับปรุงโครงสร้างองค์กรและการบริหารจัดการความปลอดภัยด้านอาหาร ที่มีองค์กรกลางหรือคณะกรรมการกลาง ทำหน้าที่เป็นเจ้าภาพรับผิดชอบในภาพรวม ตามรูปแบบ Integrated System เหมาะสมที่สุดกับประเทศไทยในปัจจุบัน

๑.๓ ปรับปรุงโครงสร้างองค์กรให้มีองค์กรกลางหรือคณะกรรมการกลาง ทำหน้าที่เจ้าภาพรับผิดชอบในภาพรวม ที่มีอำนาจสั่งการเหนือกระทรวง ทำหน้าที่บริหารงานในภาพรวม โดยทุกหน่วยงานใช้นโยบายกลางเดียวกัน (Single Policy) เพื่อแก้ไขปัญหาการบริหารจัดการแบบองค์รวม (Holistic Approach) อย่างเชื่อมต่อกันกับหน่วยงานที่รับผิดชอบอยู่เดิมในเชิงบูรณาการ นำไปสู่ความร่วมมือในการกำกับดูแลให้อาหารปลอดภัยทุกระดับและขั้นตอน เพื่อให้สอดคล้องกับเงื่อนไขและประเด็นปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น สร้างความเชื่อมโยงการดำเนินงานระหว่างหน่วยงาน

๑.๔ โดยองค์กรกลางนี้จะต้องเร่งพัฒนาระบบการบริหารจัดการความปลอดภัยด้านอาหารระดับประเทศ และแบ่งบทบาทหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ชัดเจน กำหนดแนวทางในการร่วมมือกันในเชิงบูรณาการระหว่างกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และหน่วยงานสนับสนุนอื่นๆที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องประสานเป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยคำนึงถึงการนำเข้า ส่งออก และการบริโภคในประเทศ รวมทั้งวางแผนแก้ไขปัญหาด้านความปลอดภัยอย่างครบวงจร ครอบคลุมตลอดห่วงโซ่อาหาร และกำกับการปฏิบัติตามนโยบาย โดยให้มีการติดตามประเมินผลภายใต้แต่ละแผนยุทธศาสตร์การบริหารจัดการ และให้มีการนำผลการติดตามประเมินผลไปใช้ในการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลให้ประเทศมีความเป็นเอกภาพมากขึ้น สามารถที่จะบริหารจัดการทรัพยากรได้อย่างเหมาะสม

๑.๕ ปัจจัยความสำเร็จในการปรับปรุงองค์กรและระบบงานให้เป็นแบบบูรณาการ (Integrated System) ดังกล่าว ขึ้นอยู่กับรัฐบาลจะต้องมีข้อสั่งการแบบ Top-Down ที่ชัดเจน ให้ความสำคัญอย่างจริงจัง ติดตามและขับเคลื่อนเชิงนโยบาย และต้องหาบุคลากรที่เหมาะสม มีความรู้และประสบการณ์ในการมองภาพรวมของระบบการบริหารจัดการความปลอดภัยด้านอาหารตลอดห่วงโซ่ และต้องมีความเป็นผู้นำ (Leadership) มองแบบองค์รวม โปร่งใส เป็นธรรม

๒. งานวิจัย เรื่อง การศึกษาสถานการณ์และระบบการจัดการความปลอดภัยด้านอาหารของประเทศไทย ระยะที่ ๑

มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวม วิเคราะห์ ข้อมูลสถานการณ์ความปลอดภัยของอาหาร และศึกษาระบบการจัดการความปลอดภัยด้านอาหารของประเทศไทยที่ดำเนินงานในปัจจุบัน เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาคอขวดที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจนเป็นรูปธรรม ทั้งในเรื่องปัญหาเร่งด่วนที่ต้องดำเนินการทันที และปัญหาภาพรวมของทั้งระบบ สรุปความเห็นแยกได้ ๒ ประเด็น ดังนี้

๒.๑ เสนอแนวความคิดการสร้างระบบ/หน่วยงานความปลอดภัยอาหารของประเทศไทย ให้มีการกำหนดนโยบายร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยจัดตั้งเป็นระบบคณะกรรมการความปลอดภัยอาหารของประเทศ ประกอบด้วย นายกรัฐมนตรีเป็นประธาน รัฐมนตรีกระทรวงที่เกี่ยวข้อง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และกระทรวงสาธารณสุข ปลัดกระทรวงที่เกี่ยวข้อง ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ ผู้แทนจากภาครัฐ ผู้แทนจากสถาบันการศึกษา ผู้แทนจากหน่วยงานเอกชน

๒.๒ ทำหน้าที่ประสานงานหน่วยงานต่างๆ ในการร่วมจัดทำในเรื่องของการประเมินความเสี่ยง (Risk Assessment) ประสานงานให้เกิดการสื่อสารความเสี่ยงไปในทุกหน่วยงาน ทุกระบบที่เกี่ยวข้อง รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการภาวะวิกฤติและการเตือนภัยสาธารณะ ร่วมกับผู้จัดการความเสี่ยง คือ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ในการตรวจติดตามอันตราย จัดทำเครือข่ายการสื่อสารเกี่ยวกับความปลอดภัยอาหารของทั้งระบบ

เอกสารอ้างอิง

๑. อรสา จงวรกุล. ระบบการบริหารจัดการความปลอดภัยด้านอาหารของประเทศไทย กรณีศึกษา: ในมุมมองของผู้บริหารหน่วยงานหลัก. งานค้นคว้าอิสระตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัย นวัตกรรมอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๕๕.

๒. ทรงศักดิ์ ศรีอนุชาติ และคณะ. การศึกษาสถานการณ์และระบบการจัดการความปลอดภัยด้านอาหารของประเทศไทย ระยะที่ ๑. กรุงเทพมหานคร: บริษัท มาตลงกูณ-ซีเอสบี จำกัด, ๒๕๕๘.